

Sygn. akt I C 138/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący Sędzia del. Michał Jank

Protokolant sekr. sąd. Karolina Marcinkowska

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2019 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank SA w W.

przeciwko A. S.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. obciąża powoda kosztami postępowania uznając je za uiszczone w całości..

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 lipca 2017 r. A. S. zawarł z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę o kredyt konsolidacyjny nr (...), na mocy której Bank udzielił kredytobiorcy kredytu w wysokości 172.344,17 zł z przeznaczeniem na potrzeby konsumpcyjne kredytobiorcy oraz spłatę jego zobowiązań kredytowych wraz z kosztami kredytu, a kredytobiorca zobowiązał się do spłaty zobowiązania na rzecz powoda w 120 równych ratach kapitałowo – odsetkowych, płatnych nie później niż do 18- dnia każdego miesiąca na zasadach i warunkach określonych w umowie.

Zgodnie z (...) umowy, oprocentowanie kredytu było liczone według stopy zmiennej i stanowiło sumę stawki referencyjnej WIBOR 3M i stałej marży w wysokości 8,26 punktów procentowych.

Strony umówiły się, że wszelkie należności wynikające z zaciągniętego kredytu a niespłacone w terminie lub wysokości określonej w umowie stanowią zadłużenie przeterminowane, przy czym Bank był uprawniony do obciążenia kredytobiorcy odsetkami od zadłużenia przeterminowanego i innymi kosztami powstałymi w wyniku niewywiązania się kredytobiorcy z postanowień umowy, wskazanymi w (...) ust. (...) umowy.

O powstaniu zadłużenia przeterminowanego Bank był zobowiązany poinformować kredytobiorcę oraz dłużników rzeczowych. Natomiast w przypadku nieuregulowania zadłużenia pomimo kierowanych monitów, Bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy i po upływie okresu wypowiedzenia, w sytuacji dalszego występowania zadłużenia przeterminowanego, do wystąpienia na drogę sądową. Określono, że wypowiedzenie poprzedzone jest wezwaniem przewidzianym w art. 75c ustawy Prawo bankowe tj. wezwaniem kredytobiorcy do dokonania spłaty zaległości w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania wezwania, w przypadku niedotrzymania przez pożyczkobiorcę warunków udzielenia pożyczki albo w razie utraty przez niego zdolności kredytowej. Bank miał prawo

wypowiedzieć umowę w przypadku braku terminowej spłaty zobowiązania oraz w sytuacji odrzucenia złożonego przez kredytobiorcę wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

Dow ód: umowa o kredyt konsolidacyjny nr (...) k. 17-24, 49-52, odpis z KRS powoda k. 29-31, prognozowany harmonogram spłat k. 53, 98-99.

Pozwany początkowo dokonywał spłat należnych rat kredytu w umówionych terminach i wysokości. Ostatnia spłata miała miejsce w dniu 23 kwietnia 2018 r. i opiewała na kwotę 2.280 zł. Od tej chwili pozwany zaprzestał dokonywania spłat rat kredytu.

Dow ód: historia rachunku k. 103.

W związku z powyższym powód skierował do pozwanego ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 17 lipca 2018 r., w którym wezwał pozwanego do zapłaty wymagalnego zadłużenia, tj. kwoty 4.567,47 zł wraz z odsetkami w terminie 7 dni od otrzymania niniejszego wezwania. Jednocześnie powód poinformował, że brak uregulowania zadłużenia może skutkować wypowiedzeniem umowy z żądaniem natychmiastowej spłaty całości zobowiązania a w konsekwencji wszczęciem postępowania egzekucyjnego.

Dow ód: ostateczne wezwanie do zapłaty k. 100.

Wobec braku dokonania zapłaty, powód skierował do pozwanego pismo z dnia 20 sierpnia 2018 r. zatytułowane „warunkowe wypowiedzenie umowy”, w którym wezwał pozwanego do uregulowania zadłużenia w kwocie 6.872,74 zł wraz z odsetkami w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania niniejszego pisma. Poinformował o możliwości złożenia w tym terminie wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

Poinformował, że w przypadku nieskorzystania z uprawnienia wynikającego z art. 75c ustawy Prawo bankowe przedmiotowe pismo traktować należy jako wypowiedzenie umowy z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia zastrzegając, że termin ten należy liczyć od dnia, w którym upłynął termin 14 dni roboczych licząc od daty doręczenia tego pisma.

Jednocześnie przewidziano dla pozwanego możliwość doprowadzenia do kontynuacji stosunku umownego na dotychczasowych warunkach przy założeniu, że w okresie wypowiedzenia nastąpi spłata zadłużenia przeterminowanego. Wskazano, że w sytuacji braku spłaty przeterminowanego zadłużenia lub uregulowania go w niepełnej wysokości umowa zostanie rozwiązana wraz z upływem okresu wypowiedzenia a całość zobowiązania wynikającego z umowy stanie się wymagalna.

Dow ód: warunkowe wypowiedzenie umowy k. 101.

Pozwany nie uregulował należnego zobowiązania w terminie określonym w wypowiedzeniu, w związku z czym, pismem z dnia 30 października 2018 r. powód wezwał go do spłaty wymagalnego zadłużenia w kwocie 173.197,13 zł w terminie 7 dni od daty niniejszego pisma pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Dow ód: przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 25.

Następnie w dniu 15 listopada 2018 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg banku nr (...), z którego wynikało, że pozwany zobowiązany jest zapłacić powodowi kwotę 174.142,88 zł, w tym kwotę 164.387,17 zł z tytułu niespłaconego kapitału, wraz z dalszymi odsetkami za opóźnienie od dnia wystawienia wyciągu.

Dow ód: wyciąg z ksiąg bankowych k. 16.

Na mocy złożonego oświadczenia A. Z. przejął na siebie zobowiązania pozwanego, wynikające z zawartej między stronami umowy o kredyt konsolidacyjny nr (...) w kwocie 172344,17 zł oraz z następujących tytułów:

- umowy pożyczki nr (...) - (...) oraz umowy ramowej nr (...) w kwocie 77.092,51 zł zawartej z (...) BANK S.A;
- umowy pożyczki powtórnej nr (...) w kwocie 45.000 zł zawartej z (...) BANK S.A;
- umowy pożyczki gotówkowej nr (...) w kwocie 47.687,50 zł zawartej z (...) Bank (...) S.A;
- umowy o kredyt konsolidacyjny gotówkowy nr (...) w kwocie 119.846,22 zł zawartej z (...) Bank S.A.

Dowód: oświadczenie k. 75, umowy pożyczki wraz z załącznikami k. 54-74.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zebranych i przeprowadzonych w sprawie dowodów, które poddano ocenie zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd dokonał oceny wiarygodności i mocy dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Dokonując powyższych ustaleń faktycznych Sąd oparł się na dowodach w postaci dokumentów znajdujących się w aktach sprawy. Prawdziwość dokumentów, z których przeprowadzono dowód, nie budziła uzasadnionych wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez strony.

W oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach sprawy Sąd ustalił treść łączącej strony umowy i brak terminowego regulowania zobowiązania przez pozwanego.

Zebrany w ten sposób materiał dowodowy dał spójny obraz rzeczywistego stanu niniejszej sprawy.

W ocenie Sądu, powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 2187 ze zm., dalej jako Prawo bankowe), bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Natomiast art. 75c ust. 1 i 2 powyższej ustawy stanowi, iż jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Z kolei zgodnie z art. 75 ust. 1 i 2, w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu, o ile ustawa Prawo restrukturyzacyjne nie stanowi inaczej. Termin wypowiedzenia, o którym mowa w ust. 1, o ile strony nie określą w umowie dłuższego terminu, wynosi 30 dni, a w razie zagrożenia upadłością kredytobiorcy - 7 dni.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż w dniu 21 lipca 2017 r. strony zawarły umowę o kredyt konsolidacyjny, na mocy której Bank udzielił kredytobiorcy kredytu w wysokości 172.344,17 zł a pozwany zobowiązał się do terminowej spłaty całkowitej kwoty 273279,25 zł. Początkowo pozwany dokonywał spłat kredytu zgodnie z harmonogramem, jednakże od maja 2018 r. zaniechał regulowania zobowiązania w jakiegokolwiek wysokości, co skutkowało wezwaniem pozwanego do zapłaty, a następnie skierowaniem do niego pisma zatytułowanego „warunkowe wypowiedzenie umowy”, po czym całość niespłaconego zadłużenia została przez powoda postawiona w stan natychmiastowej wymagalności.

W treści złożonego sprzeciwu od nakazu zapłaty pozwany podniósł zarzut braku udowodnienia przez powoda wysokości oraz zasadności roszczenia wskazując na bezzasadność powództwa. Tym samym w istocie zakwestionował

on skuteczność dokonanego przez powoda wypowiedzenia i zasadność postawienia w stan natychmiastowej wymagalności całości niespłaconej kwoty.

W tym miejscu warto zaznaczyć, że zgodnie z jednolitym stanowiskiem orzecznictwa i doktryny prawniczej, ustalając stan faktyczny w jakimkolwiek postępowaniu, w którym istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia ma fakt dokonania czynności prawnej, organ stosujący prawo ma obowiązek ocenić ważność tej czynności bez względu na to, czy strony zgłaszały jakieś twierdzenia i wnioski w tej kwestii (o ile tylko zebrane w postępowaniu dowody na to pozwalają – art. 232 k.p.c.; zob. np. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2015 r., III CSK 430/14, Legalis; P. Sobolewski [w:] Kodeks cywilny. Komentarz pod red. K. Osajdy, wyd. 2019).

Przez wzgląd na powyższe, niniejszy Sąd musiał rozważyć skuteczność dokonanego przez powoda wypowiedzenia.

Nie sposób odmówić słuszności twierdzeniu powoda, iż pozwany, zawierając z powodem umowę, zaakceptował jej warunki i zobowiązał się do ich przestrzegania a przede wszystkim do terminowej spłaty kredytu na rzecz powoda, co znajduje potwierdzenie także w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Na aprobatę zasługuje także wyrażane przez powoda twierdzenie, że pozwany dokonując częściowej spłaty zadłużenia miał świadomość istnienia zobowiązania względem powoda.

W piśmie z dnia 20 sierpnia 2018 r. powód wypowiedział pozwanemu umowę. Wypowiedzenie zostało zatytułowane jako „warunkowe” a w jego treści zawarto możliwość doprowadzenia do kontynuacji stosunku kredytowego na dotychczasowych warunkach przy założeniu, iż nastąpi spłata istniejącego zadłużenia w pełnym zakresie. W treści pisma wezwano także powoda do spłaty bieżącego zadłużenia i poinformowano o możliwości złożenia wniosku o jego restrukturyzację.

Na wstępie rozważań należy wskazać, że skorzystanie z prawa do wypowiedzenia kredytu przez bank powoduje, że po upływie terminu wypowiedzenia stosunek prawny kredytu ulega rozwiązaniu, a kredytobiorca ma obowiązek spłaty kredytu, wraz z odsetkami i innymi kosztami (w tym prowizją), w dniu rozwiązania umowy (upływu terminu wypowiedzenia), jeśli kredyt został mu już wypłacony. Jeśli kredytobiorca nie spłaci długu po upływie terminu wypowiedzenia, bank jest też uprawniony do dochodzenia roszczenia, w tym na drodze egzekucyjnej. Wypowiedzenie jest prawem kształtującym, które jest realizowane poprzez oświadczenie złożone drugiej stronie umowy (art. 61 k.c.). Z uwagi na szczególne skutki jakie ze sobą niesie, a które prowadzą do zerwania pomiędzy stronami węzła obligacyjnego, uznać należy, że zgodnie z art. 60 k.c. zachowanie takie nie powinno pozostawiać żadnych wątpliwości co do prawidłowości jego złożenia. Przepis art. 60 k.c. o ile pozostawia swobodę w doborze zachowania wyrażającego wolę, to stawia wymóg tego, aby było ono zrozumiałe dla jego odbiorcy - innymi słowy, by ten mógł ustalić, jaki był sens tego oświadczenia. Za prawidłowe wypowiedzenie umowy nie może być uznane pismo, w którym powód stwierdza, że spłata zadłużenia w określonym terminie spowoduje ustanie skuteczności prawnej niniejszego wypowiedzenia. Takie oświadczenie banku nie daje jasności, bowiem nie sposób wywnioskować, w jaki sposób liczyć należy okres wypowiedzenia. Jasny i jednoznaczny w tym wypadku jest jedynie przekaz zawierający wezwanie kredytobiorcy do zapłaty oraz termin, w jakim obowiązany jest spełnić swoje świadczenie (tak Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 17 stycznia 2018 r., I ACa 682/17, Legalis nr 1781695). W powyższym orzeczeniu Sąd wskazał także, iż wypowiedzenie umowy powinno być złożone samodzielnie, po wyczerpaniu działań upominawczych i jednoznacznie sformułowane, natomiast skumulowanie wezwania do zapłaty z zastrzeżeniem wypowiedzenia umowy nie jest poprawne.

Niniejszy Sąd w pełni podzielił powyższe rozważania i uznał, że należy przenieść je na grunt rozpoznawanej sprawy, gdyż znajdują one odpowiednie zastosowanie do umowy kredytu zawartej przez strony.

Podkreślenia wymaga, iż od powoda, jako profesjonalisty, należało oczekiwać, aby podjęte działania upominawcze, były zgodne z dyspozycją art. 75c Prawa bankowego i tym samym poprzedzały właściwe wypowiedzenie umowy. Celem tego przepisu jest ułatwienie kredytobiorcom spłaty kredytu w przypadku pojawienia się przejściowych trudności, a tym samym uniknięcie najdotkliwszego skutku, jakim jest wypowiedzenie umowy i postawienie całej należności w stan natychmiastowej wymagalności. Połączenie natomiast w jednym piśmie wypowiedzenia i wskazania, że

zapłata zaległości spowoduje ustanie skuteczności prawnej wypowiedzenia w istocie czyni iluzorycznym postępowanie upominawcze, a wypowiedzenie umowy niejednoznaczny. Z samej istoty upomnienia wynika, że stanowi ono rodzaj skarcenia, napomnienia, przypomnienia, lecz nie ukarania. Sekwencja oświadczeń powodowego Banku powinna być więc taka, że powód w pierwszej kolejności winien wezwać kredytobiorcę do zapłaty, z poinformowaniem o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację - a w przypadku upływu wyznaczonego mu terminu - złożyć oświadczenie o wypowiedzeniu umowy. Bank jest zobowiązany przy wezwaniu do zapłaty poinformować dłużnika o możliwości złożenia wniosku restrukturyzacyjnego, a dłużnik ma prawo złożyć taki wniosek w terminie 14 dni. (tak Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyżej wskazanym wyroku oraz Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 21 marca 2019 r., V ACA 609/18, Legalis nr 2000359).

W rozpoznawanej sprawie powód wprowadził przed wypowiedzeniem umowy pismem z dnia 17 lipca 2018 r. ostatecznie wezwał pozwanego do zapłaty, jednakże nie poinformował go o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację, która to informacja została udzielona dopiero w piśmie wypowiadającym umowę, przy czym powód nie wykazał, że przed wypowiedzeniem umowy kredytu udzielił pozwanemu takiej informacji. Powyższe uzasadnia twierdzenie, że przedłożone w niniejszej sprawie wypowiedzenie nie może być uznane za skuteczne.

Warto również wskazać, że jednostronne oświadczenie woli wywierające z chwilą jego złożenia innej osobie wpływ na jej stosunki majątkowe nie powinno być dokonywane z zastrzeżeniem warunku, gdyż ochrona prawna interesów tej osoby wymaga, aby zakres skuteczności takiego oświadczenia był precyzyjnie oznaczony. Przez warunek - w ścisłym tego słowa znaczeniu, rozumie się zamieszczone w treści czynności prawnej zastrzeżenie, które uzależnia powstanie lub ustanie jej skutków od zdarzenia przyszłego i niepewnego (art. 89 k.c.). Zasadniczo warunek może być dodany do każdej czynności prawnej na zasadzie autonomii woli stron umowy, poza wyjątkami wynikającymi z ustawy bądź z właściwości czynności prawnej. Jednakże jednostronne oświadczenia woli wywierające z chwilą ich złożenia innej osobie wpływ na jej stosunki majątkowe z reguły nie powinny być dokonywane z zastrzeżeniem warunku. Ochrona prawna interesów tej osoby wymaga bowiem, aby zakres skuteczności takich oświadczeń był od razu oznaczony. Dotyczy to zwłaszcza wypowiedzenia, prowadzącego do zakończenia stosunku zobowiązaniowego o charakterze trwałym, gdyż druga strona powinna mieć od razu pewność co do swojej sytuacji prawnej. Za niedopuszczalnością zastrzeżenia warunku w wypowiedzaniu umowy stoi zarówno doktryna, jak i orzecznictwo (m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 26 lipca 2017 r., I ACA 143/17, Legalis nr 1657996).

Dokonane przez powoda wypowiedzenie odbyło się właśnie z zastrzeżeniem warunku i było kompilacją kilku innych elementów, w efekcie czego pozostawało ono niejasne dla odbiorcy. Za jasny i jednoznaczny może być uznany jedynie przekaz odnoszący się do wezwania do zapłaty, a także wskazujący termin, w jakim pozwany obowiązany jest spełnić swoje świadczenie. W przedmiotowym wypowiedzeniu powód połączył instytucję restrukturyzacji zadłużenia oraz wypowiedzenia umowy wskazując, że wypowiedzenie jest warunkowe, gdyż zależy od tego, czy zobowiązany skorzysta właśnie z możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację. Nie jest przy tym jasne, czy w sytuacji, w której powód wniosku o restrukturyzację by nie uwzględnił, wypowiedzenie umowy zawarte w tym piśmie odniosłoby skutek, a jeżeli tak to od jakiego momentu. W konsekwencji oświadczenie woli powoda dotknięte jest nieważnością (art. 58 § 1 k.c.).

W wyroku z dnia z dnia 24 marca 2010 r. (V CSK 296/09, Legalis nr 362232) Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, w myśl którego, ocena skuteczności wypowiedzenia umowy kredytowej przez bank wymaga uwzględnienia postanowień umowy łączącej strony oraz regulacji zawartej w art. 75 Prawa bankowego.

Analiza treści łączącej strony umowy wskazuje, że dokonane wypowiedzenie było także niezgodne z treścią § (...) ust. (...) zawartej umowy, stosownie do którego wypowiedzenie poprzedzone jest wezwaniem do zapłaty przewidzianym w art. 75c Prawa bankowego tj. wezwaniem kredytobiorcy do dokonania spłaty zaległości w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania wezwania.

Natomiast w ostatecznym wezwaniu do zapłaty z dnia 17 lipca 2018 r. powód określił pozwanemu termin 7 dni od otrzymania niniejszego wezwania. Z powyższego wynika, iż powód nie dochował wskazanego w umowie trybu wypowiedzenia. Nadto w piśmie z dnia 17 lipca 2018 r. nie zawarto pouczenia o możliwości złożenia wniosku o

restrukturyzację, co przewiduje art. 75c Prawa bankowego. Przedmiotowe pismo nie mogło więc być uznane za spełniające wymogi określone w (...) ust. (...) umowy.

Wymogu określonego w tym zapisie umownym nie spełniało także warunkowe wypowiedzenie umowy z dnia 20 sierpnia 2018 r., skoro to pismo łączyło w sobie zarówno wezwanie do zapłaty, jak i wypowiedzenie umowy, podczas gdy (...) ust. (...) umowy wymagał, aby wypowiedzenie było poprzedzone wezwaniem, o którym mowa w art. 75c ustawy Prawo bankowe. Taka redakcja umowy wymuszała wysłanie co najmniej dwóch pism do kredytobiorcy – wezwania do zapłaty w trybie art. 75c Prawa bankowego, a następnie wypowiedzenia umowy po upływie określonego terminu.

W rezultacie, wbrew stanowisku powoda, brak było możliwości uznania, że złożone przez Bank oświadczenie woli odniosło skutek w postaci wypowiedzenia stosunku prawnego, a co za tym idzie, powstania wymagalności całości zadłużenia wynikającego z umowy. Z uwagi na powyższe, dokonane wypowiedzenie może być traktowane jedynie jako wezwanie do zapłaty. Wobec tego, całość zobowiązania nie została postawiona w stan natychmiastowej wymagalności, a więc powód nie mógł domagać się jej zapłaty w niniejszym postępowaniu.

Na marginesie należy wskazać, że przedłożone przez pozwanego oświadczenie A. Z. w przedmiocie przejęcia zobowiązań pozwanego m.in. z tytułu przedmiotowej umowy kredytu zdaje się nie być skuteczne. Trzeba bowiem podkreślić, iż prawo wprawdzie dopuszcza możliwość przejęcia długu, tj. wstąpienia osoby trzeciej na miejsce dłużnika, który zostaje z długu zwolniony (art. 519 § 1 k.c.). Jednakże z art. 519 § 2 k.c. i art. 522 k.c. wynika, iż przejęcie długu może nastąpić jedynie w ściśle określonej prawem formie, a mianowicie w formie umowy na piśmie zawartej między wierzycielem a osobą trzecią za zgodą dłużnika albo przez umowę na piśmie zawartą między dłużnikiem a osobą trzecią za zgodą wierzyciela. Skoro przejęcie długu przez A. Z. nie nastąpiło w formie dwustronnej umowy, lecz w formie oświadczenia przejmującego dług, należy uznać, iż na jego mocy nie mogło nastąpić skuteczne przejęcie długu. Wobec powyższego, pozwany nie został zwolniony z długu.

W konsekwencji, Sąd oddalił powództwo jako przedwczesne, czym orzeczono w punkcie I wyroku.

W punkcie II wyroku Sąd obciążył powoda kosztami postępowania, uznając je za uiszczone w całości. Rozstrzygnięcie o kosztach procesu wydane zostało na podstawie przepisu art. 98 § 1 w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., zgodnie z regułą odpowiedzialności za wynik postępowania, w myśl której koszty te ponosi strona przegrywająca sprawę.

Sędzia (del.) Michał Jank